

ДЖИМ КОРБЕТ МОЯТА ЛЮБИМА РИБА

Превод от английски: Здравко Станков, Борис Паланков, 1968

chitanka.info

Да ловиш махсири^[1] из някоя подпланинска река, където рибата изобилства, според мен е най-хубавият от всички видове спорт. При все това обаче околната природа, макар че невинаги ѝ обръщаме внимание, е от голямо значение и от нея до голяма степен зависи дали даден вид спорт ще ни хареса или не. Убеден съм, че и ловът на любимата риба всред некрасива природа не би доставил на въдичаря удоволствие, както, да предположим, не би доставило удоволствие на един играч на тенис спечелването на купата Дейвис, ако състезанието се провежда в Сахара.

Реката, из която напоследък лових риба, протича на разстояние шестдесет километра през красиво обрасла с дървета долина, пълна с изобилен дивеч и гъмжаща от птици. Веднъж полюбопитствах да изброя различните животни и птици, които ще срещна през деня, и до вечерта изброих между животните самбурски елени, лаещи кози, лаещи елени, какари, гурали, диви свине, лангури и червени маймуни, а от птиците седемдесет и пет вида, между които пауни, червени индийски кокошки, калезки фазани, черни яребици и горски пъдпъдци.

Освен това видях пет видри, няколко малки крокодила и един питон. Питонът лежеше в голям и застоял вир и бе подал само върха на плоската си глава и очите си над кристално бистрата вода. Отдавна исках да фотографирам този род питон, а за да сторя това, трябваше да прекося реката над вира и да се изкача на отсрещния склон. Обаче за нещастие изпъкналите му очи ме зърнаха и когато предпазливо се отдръпнах, влечугото, което ми се стори дълго около метър и осемдесет сантиметра, изчезна във водата и се скри в подземното си жилище между натрупаните камъни в началото на вира.

На места долината, през която протича реката, е толкова тясна, че човек лесно може да хвърли камък от единия ѝ край на другия, а на други места се разширява до километър и половина и повече. Из тези широки места растат амалти със своите златисти кичури, дълги половин метър, караунди и чемшири с бели звездообразни цветове. Смесеният дъх на тези цветя изпълва въздуха, из който кънтят пролетните песни на безброй птици, с най-деликатни и приятни ухания. Да ловиш махсири с въдица всред такава обстановка е спорт — мечта. Моята цел обаче, когато посетих този въдичарски рай, не бе да ловя махсири, а да се опитам да фотографирам тигър на дневна

светлина и само когато осветлението ставаше недостатъчно, оставях фотографския си апарат и вземах въдицата.

Веднъж бях излязъл на разсъмване и часове наред се опитвах безуспешно да фотографирам една тигрица с две тигърчета. Тигрицата беше млада, нервна като всички млади майки. И колкото пъти я издебвах, все избягваше с тигърчетата и се скриваше из гъсталаците. Една тигрица не те оставя да я безпокоиш безкрай, била тя млада или стара, особено когато е с децата си. Когато този път изчерпах търпението й, промених тактиката си и се опитах да я причакам покатерен из дърветата край открити полянки или пък легнал във високата трева край една локва, където тя и децата й бяха свикнали да пият вода. Но и по този начин не постигнах никакъв резултат.

Когато залязващото слънце започна да хвърля дълги сенки из откритите полянки, край които пазех, отказах се от намерението си и отписах и този ден като загубен редом със стотиците други дни, прекарани в опити да фотографирам тигри сред природата. Двамата мъже, които бях довел със себе си от лагера, прекараха целия ден под сянката на едно дърво на другия бряг на реката. Казах им да се върнат в лагера по горската пътека, а аз взех въдицата си вместо фотографския апарат и тръгнах сам по реката, решен да си уловя една риба за вечеря.

През последните няколко години модата на въдицата и въдичарските съоръжения се измени също като модата на дамските тоалети. Изчезнаха вече пет и половина метровите бамбукови пръчки с техните несчупваеми принадлежности. И човек често пъти се пита къде пропадна всичко това. Изчезнаха и мускулите, които манипулираха с тях, а се появиха леките едноръчни въдици. Аз носех въдица за пъстърва, дълга 3,30 метра, макар с петдесет метра влакно и двеста метра тънък копринен конец, средно дебела жичка и месингова олта, дълга 2,5 см, която си бях направил сам.

Когато по реката има много места с хубави вировете за ловене на риба, човек става прекалено взискателен. Не поглеждаш един вир, защото, за да се доближиш до него, трябва да преминеш през камъни или пък зарязваш някой бързей само защото смяташ, че въдицата ти може да се закачи за някой стърчащ клон. Този път извървах половин километър, преди да си избира окончателно мястото — разпенена бяла вода, която падаше от едни скали в началото на дълбок и спокоен вир,

дълъг двеста метра и широк седемдесет метра. Ето тук щях да уловя рибата за моята вечеря.

Застанал над бялата вода, хвърлих въдицата в бързея, развих няколко метра конец от макарата и като вдигнах пръчката, за да дам възможност на конца да мине през халките, една риба захапа въдицата близо до брега, където се бях изправил. За щастие останалата част от хлабавия конец се обтегна на макарата и не се оплете на дебелия край на въдицата или дръжката на макарата, както често се случва.

В миг рибата се стрелна надолу по реката, а вярната, добре смазана макара запя радостен химн, докато конецът се развиваше от нея. След като се развиха петдесетте метра влакно и стоте метра копринен конец, които прежулиха пръстите на лявата ми ръка, изведнъж рибата също тъй внезапно се спря, както се бе втурнала да бяга, и конецът спря да се изтегля.

Всички мисли, които обикновено минават през ума на човека в подобни случаи, минаха и през моя ум и за да ми олекне малко, прибавих и малко нецензурни възклицания. Олтата беше безспорно добра, внимателно бях навързал и изпробвал жичката, която преди няколко дни сам бях направил от къси парчета сухи черва, купени от Пайлът Гът Къмпани. Усъмних се в халката. Възможно е да съм я спукал по-рано и сега тя да ми е изневерила.

Навих обратно 60 метра конец на макарата, когато забелязах как отпуснатият конец се изви вляво и образува голяма бразда горе по течението — рибата не се бе освободила и се упъти към бялата вода. Тя остана там и макар че се опитах на няколко пъти да я издърпам, не успях. Времето затече бавно и аз започнах да мисля, че рибата ми е избягала и че въдицата ми се е закачила за някой клон. После още веднъж, тъкмо когато бях загубил всяка надежда, конецът се отпусна, а следния момент пак се обтегна, когато рибата за втори път се стрелна нагоре по течението.

Сега ми се стори, че тя е решила да се махне от тази част на реката и да отиде в бързея под вира. На един дъх със светкавична бързина тя стигна до края на вира. Тук, където водата се разлива ветрилообразно и става по-плитка, тя се поколеба, но най-сетне се върна пак във вира. След малко тя за пръв път се показва над водата и ако опънатият конец не водеше право от върха на въдицата към неясния предмет на другата страна на вира, невъзможно би било да се

повярва, че собственицата на голямата триъгълна перка, подала се 12 сантиметра над водата, е захапала въдицата само на един или два метра разстояние от краката ми.

Когато рибата се върна обратно в дълбокия вир, аз я изтеглих малко по малко към плиткото. Да извадиш голяма риба от водата без чужда помощ с въдица за първа не е лека работа. Четири пъти изтеглях главата и част от тялото и от водата, но и четирите пъти, макар да се приближавах към нея много внимателно, тя се стрелваше и избягваше, та трябваше отново пак да я изтеглям малко по малко. При петия опит обърнах въдицата наопаки и я хванах с палеца с халките нагоре, за да не докосна рибата с нея. Изморената риба се остави да поставя първо едната, а после другата си ръка от двете ѝ страни и да я избутам полека от плитката вода на брега.

Бях решил да хвана тази риба и я хванах, но не можах да се нахраня с нея тази вечер, защото между мен и лагера имаше пет километра неравен път, половината от който трябваше да извървя в тъмно.

Когато изпратих петкилограмовия си фотографски апарат, задържах памучната връв, с която го изтеглям при себе си на дърветата. Прекарах единия край на тази връв през хрилете на рибата и през устата ѝ и вързах здрава примка. Завързах другия край на връвта за клона на едно дърво. Когато отпуснах въжето, рибата лежеше удобно на един камък в сравнително спокойна вода. Имаше опасност само от видрите и за да се сплашат и отстраняват, вързах носната си кърпа като знаме и забих импровизираната дръжка на знамето на дъното на реката малко под рибата.

Когато на другата сутрин дойдох пак при вира, слънцето позлатяваше върховете на планината. Намерих рибата на същото място, където я оставих миналата нощ. Развързах връвта от клона и слизайки по големия камък към рибата, навих връвта около ръката си. Уплашена от мен или пък от сътресението на връвта, рибата изведнъж се съживи и плескайки силно с перките си, се втурна нагоре по реката. Изненадан, няхах време да се задържа на крака върху наведената и хлъзгава скала и цопнах във вира с главата надолу.

Никак не ми е приятно да потъвам надълбоко в тези подпланински реки, защото ми е крайно противна мисълта, че някой гладен питон може да се увие около тялото ми. Много съм доволен, че

нямаше свидетели да гледат как излязох от вира. Едва се измъкнах с мъка на отвъдната страна и хората ми, на които бях дал нареждания да ме последват, пристигнаха. Дадох им рибата, за да я отнесат в лагера на брега на реката, а пък аз тръгнах напред, за да се преоблека и приготвя апарата си.

Нямаше с какво да претегля рибата, но и хората ми, и аз сметнахме, че горе-долу тежи двадесет и пет килограма.

Не е важно колко тежеше рибата, защото това се забравя, важна е обаче обстановката, при която е уловена. Стоманената синевина на вира, обкръжен с папрати, където водата си почива, преди да се втурне като водопад през канари и камъни, докато пак спре, за да си поеме дъх в друг вир, по-красив от току-що напуснатия, полетът на шарения рибар, когато литва от повърхността на водата и изръсва цял душ диаманти от крилете си, издигайки се високо и хвърчейки радостно, ухапал сребърна бодливка в червения си клюн, лаят на самбура и ясният мелодичен вик на планинската кошута, които уведомяват обитателите на джунглите, че тигърът, чиито мокри стъпки ясно личат по пясъка на мястото, където преди няколко минути е прекосил реката, е излязъл да търси нещо за вечеря, са неща, които не мога да забравя. За тях аз вечно ще си спомням и те са като магнит, който постоянно ме тегли към тази красива долина, засега още неосквернена от човешка ръка.

[1] Едра, индийска сладководна риба. — Б.пр. ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.